

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

25. De via ad amorem Dei per desideria & petitiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](#)

CONSID. XXV.

De via ad amorem Dei per desideria & petitiones.

Xaverius: alij verò illos in thalamo collocarint, ut Elizabetha Princeps fæmina; alij in humeros sustulerint, vestemque regiam lanie resperferint, ut Eduardus Anglia Rex, quâ quoq; admiratio ne supremæ Majestatis, sub quâ curvantur qui portant orbem, erga leprâ peccati omnibus morbis longè extentiore infectos humanitatem & munificentiam prosequemur? Verum non hinc silit divina Bonitas, non solum viles & miseros, sed etiam inimicos, & perduelles, beneficijs suis locupletat, & quod mirabilius est, eos quos donis à se collatis in sui dedecus & opprobrium, & benefactoris injuriam abusuros prævidet: undique, ut Seneca, humano generi convicium fit, publica querela est beneficia, perisse: & paucissimos esse qui de benerentibus non invicem pessime mereantur: & cùm ex eo genere simus, filij Enoch, hoc est obliviosi, & ingratii, nos tamen Deus optimus beneficijs obruit, ut fiat, quod ait Sapiens, vincat Sapientia malitiam, & tanti amoris excessu, & in benefaciendo perseverantia nos ad amorem sui provocet: hamus enim & magnes amoris est beneficiorum affinitas.

Recte S. Bernardus hanc Epist. 78. viam magni astimat., & ad eam amplectendam horratur. Si Amor acut fides, inquit, ad plenam cog- getur nitionem, sic desiderium dicit ad desiderijs. plenam dilectionem: atque ut de fide dicitur: *Nisi credideritis, non intelligetis: sic dici æquè non absurdè potest: Si non desideraveritis, non perfectè amabitis.* Imò nos è capaciores judicat S. Augustinus, quanid id quod fidelius credimus, speramus firmius, & desideramus ardentius.

1. Itaque aspira, sed magis corde, quam ore: valentiores enim voces, ut ait S. Gregorius, desideriorum, quam verborum: dic ergò cum Davide: *Diligam te Domine fortitudo mea: Dominus firmamentum meum, & liberator meus:* Psalm. 17 Hebraicè Racham desiderium intensum ostendit, quasi diceret: Amem te, Domine, ex intimis visceribus meis. Dic cum eodem: *Quid mibi est in celo, & à te quid volui super terram?* Hebraicè, tecum socium non volui super terram. Dic cum Sponfa in Cant. *Trahe me post te, & curremus in odorem unguentorum tuorum.* Dic cum Samaritana: *Domine da mihi Cant. I. Ioam. 4.*

Ffff hanc

hanc aquam, ut non sitiam in eternum: Da mihi aquam quæ fiat in me fons salientis in vitam æternam: aqua nimurum est gratia, & charitas.

2. Noli esse contentus simpli-
cibus desiderijs; sed ad hunc amo-
rem obtinendum offer quantum
potes: imitare Maffæum so-
cium S. Francisci, qui ut virtutem

VVadingus
in Annal.

aliquam, quam in S. Francisco
adverterat, à Deo impetraret,
precibus ardenter insistens, ab
Angelo rogatus, quid ad eam ob-
tinendam dare vellet, duos oculos
obtulit, quo ardore id est af-
sequutus, ut Angelus illi dicere:
Habebis quod petis, & nullum
oculorum amittes. Imitare S. Bon-
aventuram, cuius sunt hæc ad
Deum aspirations: Tu te mihi
dedisti, & à me cor meum petis;

sed quantum est hoc, Domine
mi, qui tam excellens es? Si ha-
berem cor majus omnium simul-
hominum cordibus, & Angelo-
rum affectus, & quod plura cor-
poralia & spiritualia contineret,
quam cælum empyreum, ipsum
totum tibi tribuere deberem, &
adhuc tanto Domino munificu-
lum parvum & quasi nihil esset;
quanto magis illam parvam scin-
tillam cordis, quam habeo, tibi
dabo, & totaliter in te ponam:
hoc enim per maximum est mihi,
quod cor meum habere dignaris:

nōnne ego stultus essem, si de-

cætero applicarem alicui creatu-
ræ, cùm Deus meus velit illud ha-
bere? & jam nolo in meipso re-
maneat, sed volo totaliter requi-
escat in te, qui creasti illud ad
laudandum te: melius est ut cor
meum inaneat in æterna jucun-
ditate, in divina Majestate, & im-
mensa bonitate, quam in mea
fragilitate; in tua Deitate, quam
in mea iniquitate. Si hochabere,
inquit, Contemplative, multum
cupis, multum corde desideres,
& multum ore postules, & desi-
derium animæ tuæ tribuet tibi
Deus, & voluntate tuâ non frau-
daberis; sed mentem elevans in
se, benedictionibus dulcedini te
præveniet, & tanquam coronâ la-
pidis pretiosi semetipso mentem
tuam circumdabit.

Neque desideranti & hoc mo-
do postulanti negabit sui amore
Deus; qui ultrò clamat: Ignem
veni mittere in terram, & quid vo-
lo nisi ut accendatur? Verum est,
hunc ignem donum esse Dei: hoc
ut nobis altè animis nostris im-
primat, dicit S. Augustinus: Pro-
fus donum Dei est diligere De-
um; sed audi quid adjungat; ipse
aut diligeretur donum dedit, qui
non dilectus dilexit.

Cogita ergo illum tibi dicere
quod Samaritanæ: Si scires donum
Dei, & quis est qui loquitur tecum,
tu forsitan petiisses ab eo, & ille de-
disset tibi aquam vivam; quam de-
inde

In simulo
divini
amoris
p. 2. c. 3.

Inde petenti libenter & copiosè exhibuit, dum illam fide illuminavit, & ab illicito amore abduçtam, ad veram Dei dilectionem traduxit.

^{3.} Adjuncta aliqua mortifica^{tione}. Quòd si ad tuam petitionem aliquam corporis castigationem adjungas, ô quantum hac via, ad obtinendum quod postulas, momenti adferes! S. Thomas, utin difficilibus questionibus lumen acciperet, ad orationem jejunium adhibebat, & tu ad gemmam charitatis omni scientiâ pretiosiorem dono impetrandam aliquid laboris, aut pœnæ non libens absorbebis? Procul in Belgio dum puerilam ambit in conjugem, cùm ab illa audiit se demum voti sui compotem fore, si iter Hierosolymitanum conficiat, & confessæ peregrinationis testimonium luculentum referat; conditionem accipit, laborem tam longinquæ vizæ animosè exhaustus, & coniugio potitur: Tu, qui Regis supremi filiam charitatem tuam facere desideras, ut ad eam tibi dandam Patrem inelines, an non omnia tibi pertentanda, & devoranda meritò existimas?

Audi Sponsam in Canticis tam preiosæ gemmæ cupidis mortali bus dicente mi: Si dederit homo omnem substantiam pro charitate, quasi nihil despiciet eam. Vide quid profana cupiditas in Sichemi filio, quid obtainendæ Michol in Dayi-

de fecerit, & si tantum virium habuit coenosa, & fugitiva voluptas, quid à te impetrare debet divinæ charitatis laudabilis ambitio?

An non meritò idem sentire debes, quod amoris divini desiderio incensus David, dum dicit: Sicut desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Situit anima ad Deum fortè vinum? An non legisti Lysimachū? Siti accensum pro aquæ turbidæ haustu regnum prodegisse, & tu si verè divinæ charitatis siti labores, an non cætera, quibus detineris, à te continuò, ut illam assequereris, abjiceres?

Hanc socordiam in misericordia mortalibus fert Deus ægerrimè, Exclusa & per Prophetam conqueritur, omnis cordia, quòd derelicto fonte vivo, fodiant sibi cisternas dissipatas, quæ siti extinguendæ continere non valent aquas: conqueritur præterea non tantum apud homines in amore & desiderio non esse, sed prorsus in oblivione: cumque puellæ regularum suarū ut ornamenti capitii & fasciæ pectoralis recordentur, è contra apud populū suum in perpetua sint obli- vione. Flebat hoc quotidianis lacrymis Jacoponus, & cùm rogaretur à fratre, cur id ageret, respondit: Quia Amor non amat: imò quia non desideratur, non postulatur, sed quasi res parvi

F fff z mo-

momenti oblivioni traditur. Tu si sapis ab hoc infanorum numerò te exime.

C O N S I D . XXVI.

De Amore Dei puro & simplici.

I.
Amor pu-
rus.

Cap. 52.

VT ad hunc amorem perverniatur, à multis fæcibus, & vinculis cor humanum purgandum est, & expediendū:de utroque impedimento h̄c agemus. Fæces voco quidquid quisque nostrū ab amore nimio sui, rerumque terrenarum immunditiae contrahit: expurganda sunt h̄c omnia, si amori Dei locum dare volumus: *Mundamini*, ait Isaías, qui fertur rāsa Domini, quantò magis cor purgandum, ut charitatis, quæ valis Domini longè pretiosior est, domicilium esse possit: nos ipsi si liquor pretiosius vasi infundendus est, illum diligenter prius tergi purgarique volumus; hinc est illud sapè ab Augustino repetitum, Funde ut implearis. In speculo impurgato rerum imagines intueri non possumus, ait S. Maximus, & cor nostrum Spiritu sancto, qui amor, impletum illustrandumque non speramus, nisi peccati carnisque affectiones, ut facies sordēque Deo odiosas abjicias. *Unguentum sua-*

ve & optimum est amor Dei, inquit Basilius, quomodo Deus il ludin cor fæculentum infundet. De senibus, qui à quotidiano aspectu deambulantis Susannæ in concupiscentiam ejus exarserunt, dicit Scriptura: Everterunt sensum *Dant* suum, & declinarunt oculos suos ut non viderent cælum: neque enim possumus simul videre superiora, & oculos in ima fugere: unum relinquis oportet, ut altero fruatis.

Solitarius jam provectæ virtutis, & Deo charus, quotidie albo pane miræ suavitatis mirique sapotis cælo ad ipsum delato albeatur: vanæ gloriae titillatione à Deo parum abiit, & in seipsum revolutus est: exinde remissior factus, cogitationibus habens laxans, etiam sordidis inter ceteras locum dedit; unde & panem aliquantulo sordidiorē accepit. Admiratus est, & tristior intellexit inde cordiam suam argui, & cordis immunditiam sibi representari: nec tamen inde resipuit, & fædas imagines sibi objectas, ut parerat, non rejecit; unde tertio die panem sordidissimum, aridissimum, & quasi à muribus, vel canibus corrosum super mensam invenit: scilicet contaminatæ conscientia tale debebatur alimentum; neque enim candor cælestis commiscerit talibus impuritatibus poterat, & amor purus impuri cordis cloacā detestatur.

Sed